

Sentencja

Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, a w szczególności jego art. 22 pkt 1, należy interpretować w ten sposób, że nie stosuje się go do postępowania niespornego, które obywatel jednego państwa członkowskiego, uznany na podstawie ustawodawstwa tego państwa za mającego ograniczoną zdolność do czynności prawnych w związku z objęciem go kuratelą, inicjuje przed sądem innego państwa członkowskiego w celu uzyskania zgody na sprzedaż swojego udziału w nieruchomości położonej na terytorium tego innego państwa członkowskiego, ponieważ tego rodzaju postępowanie dotyczy „zdolności prawnej i zdolności do czynności prawnych, jak również ustawowego przedstawicielstwa osób fizycznych” w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. a) tego rozporządzenia, wyłączonych z jego zakresu zastosowania

(¹) Dz.U. C 311 z 13.10.2012.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 września 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Francja) — Conseil national de l'ordre des médecins przeciwko Ministre de l'Enseignement supérieur et de la Recherche, Ministre des Affaires sociales et de la Santé

(Sprawa C-492/12) (¹)

(Swobodny przepływ osób — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Dyrektywa 2005/36/WE — Uznawanie kwalifikacji zawodowych — Zawód dentyści — Osobność i odmiennosc od zawodu lekarza medycyny — Wspólne kształcenie)

(2013/C 344/62)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Conseil national de l'ordre des médecins

Strona pozwana: Ministre de l'Enseignement supérieur et de la Recherche, Ministre des Affaires sociales et de la Santé

przy udziale: Conseil national de l'ordre des chirurgiens-dentistes

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Conseil d'État (Francja) — Wykładnia art. 36 dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 255, s. 22) — Osobność i odmiennosc zawodu lekarza dentyści w stosunku do zawodu lekarza medycyny — Dopuszczalność przepisów krajowych ustanawiających wspólny kierunek studiów dla studentów medycyny i dentystryki — Dopuszczalność przepisów prowadzących do wykonywania tej samej specjalności przez lekarzy i dentyistów

Sentencja

1) a) Dyrektywę 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych, zmienioną rozporządzeniem Parlamentu Europej-

skiego i Rady (WE) nr 1137/2008 z dnia 22 października 2008 r., należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie zorganizowaniu przez państwo członkowskie programu kształcenia specjalistycznego — zarówno w dziedzinie medycyny, jak i w dziedzinie lekarsko-dentystycznej — którego nazwa nie odpowiada nazwom wymienionym w odniesieniu do tego państwa członkowskiego w załączniku V do wspomnianej dyrektywy. Takie kształcenie specjalistyczne może być dostępne zarówno dla osób, które ukończyły wyłącznie kształcenie medyczne na podstawowym poziomie, jak i dla osób, które ukończyły jedynie studia w ramach podstawowego kształcenia lekarsko-dentystycznego i uzyskały stosowne potwierdzenie.

b) Do sądu krajowego należy sprawdzenie:

— czy wspomniane kształcenie specjalistyczne w zakresie, w jakim nie spełnia wymogów określonych w art. 24 i 34 wspomnianej dyrektywy w odniesieniu do kształcenia medycznego na podstawowym poziomie i podstawowego kształcenia lekarsko-dentystycznego, nie prowadzi do nadania tytułu lekarza posiadającego podstawowy poziom wykształcenia medycznego lub nadania tytułu lekarza dentyści z podstawowym wykształceniem lekarsko-dentystycznym; oraz

— czy tytuł nadawany w następstwie ukończenia wspomnianego kształcenia specjalistycznego nie uprawnia do wykonywania zawodu lekarza medycyny lub lekarza dentyści na podstawowym poziomie przez osoby nieposiadające tytułu, odpowiednio, lekarza posiadającego podstawowy poziom wykształcenia medycznego lub lekarza dentyści z podstawowym wykształceniem lekarsko-dentystycznym.

2) Dyrektywę 2005/36, zmienioną rozporządzeniem nr 1137/2008, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie temu, by przedmioty medyczne stanowiły część kształcenia specjalistycznego w dziedzinie lekarsko-dentystycznej.

(¹) Dz.U. C 26 z 26.1.2013.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 września 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Guidowi Strackowi

(Sprawa C-579/12 RX II) (¹)

(Szczególna procedura kontroli wyroku Sądu T-268/11 P — Służba publiczna — Odmowna decyzja Komisji w sprawie przeniesienia corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego, którego urzędnik nie mógł wykorzystać w danym okresie rozliczeniowym z powodu długotrwałego zwolnienia chorobowego — Artykuł 1e ust. 2 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej — Artykuł 4 załącznika V do regulaminu pracowniczego — Dyrektywa 2003/88/WE — Artykuł 7 — Prawo do corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego — Zasada prawa socjalnego Unii — Artykuł 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Naruszenie jedności i spójności prawa Unii)

(2013/C 344/63)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska